

VILÁGBAJNOK VÍVÓ ÉS A SZUPERMARATON

En garde, irány Peking!

Október egyik legnagyobb sportszenciója az volt, amikor a sajtó által az utóbbi időszakban lekezelt magyar kardvívó-csapat a szentpétervári világbajnokságon megszerezte az aranyérmet. A bravúrt csak fokozta, hogy egy újonc fiatalember, a 17 éves gimnazista *Szilágyi Áron*, a döntőben legyőzte a hazai környezetben pástra lépő négyszeres olimpiai bajnok, ötszörös világbajnok *Pozdnyakovot*. Mi azonban nem Áronnal, hanem a csapat másik oszlopos tagjával, a budakeszi-törökbálinti *Nemcsik Zsolt*tal beszélgettünk.

Zsoltot személyesen évek óta nem látam, amióta elköltözött Budakeszről, néha, egy-egy sportsikere kapcsán, telefonon beszélgettünk, így magam is meglepődöm, hogy az egyébként kölyökképű Zsolt mennyire megemperedett; és nemcsak külőleg: ahogyan beszél, nyilatkozik, szavai, gesztusai egy érett férfira vallanak, akinek bennfentesek szerint nagy szerepe volt abban, hogy a fiatalokból és tapasztalt versenyzőkből álló csapat ilyen jól szerepelt.

Mint jeleztem, a születésétől Budakeszin nevelkedett Zsolt néhány éve Törökbálintra költözött, amikor megnősült, de szülei ma is itt élnek, máig sok szál fűzi egykori lakóhelyéhez. Találkozásunk is ezzel áll összefüggésben: Nemcsik Zsolt volt

A világbajnok az egykori általános iskolai testnevelő-tanárával

az egyik díszvendége a Bécs-Pozsony-Budapest Szupermaraton budakeszi állomáshe-lyén október 22-én rendezett ünnepségnek.

– Amennyire elkényeztetik a szentpétervári siker óta a csapatot a sportújságírók, annyira leírták a világbajnokság előtt önöket. Ezt hogyan élték meg?

– A dolognak már csak ilyen a természete – válaszolja bölcsen Nemcsik –, a siker fényénél mindenki szeret sütkérezni.

Valóban, az elmúlt időszakban sokan szinte már elparentálták a csapatot. Nem esett jól, de utólag azt mondom, talán még segített is, volt bennünk egyfajta dac, hogy csak azért is megmutatjuk.

– Jól megmutatták: aranyérmet szereztek. De hát a vívás furcsa sport, nagyon sok múlik a pillanatnyi diszpozíción, de még a szerencsén is. Ön, aki az egyik kovácsa volt e sikernek, mit gondol, egyszerűen csak kijött a lépés? Meglepte az eredmény?

– Nem lepett meg, hiszen ez a csapat, elnézést a szerénytelenségért, de kiváló vívókból áll, olyanokból, akik bármikor képesek nagy eredményt elérni. Ami sokat számított, hogy – elsősorban Áron jóvoltából – a tapasztalt, rutinos versenyzők mellett a fiatalok lendülete mindannyiunkat magával ragadott. Egyébként Áron egy véletlennek köszönhető, hogy bekerült, miután egyik csapattársunk a VB előtt váratlanul megbetegedett. Persze ő sem a semmiből jött: volt már például utánpótlás EB-aranyérmes is.

– Megvallom, rokonszenves, hogy alig beszél magáról, végig *Szilágyi Áront* emlegeti.

– Valóban, én tizenhét évesen embert ilyen éretten, magabiztosan még soha nem láttam vívni, pedig sok éve koptatom már a pástot, de ugyanezt mondja szinte mindenki, akivel erről beszéltem, külföldi szakemberek, sportolók egyaránt.

– Gondolom, ezek után nagyobb önbizalommal készülnek a jövő évi, pekingi olimpiára.

– Előbb még meg kell szerezni a kvalifikációt. Jövő márciusig még négy kvalifikációs versenyen kell jó eredményt elérnünk, hogy biztosan ott legyünk Pekingben.

– És ha kijutnak, mire számít?

– Ez a csapat olyan vívókból áll, akik bármilyen eredményre képesek, de rajtunk kívül is van még néhány ilyen. A pillanatnyi idegállapot, csapatszellelem dönt majd.

– A kínaiakról, s nem csak az ön sportágában, azt tartják, hogy afféle sötét lovak – hogy stílusosan egy sakk-szakkifejezéssel éljek. Állítólag minden sportágban arra készülnek, hogy taroljanak, szinte dugdossák a versenyzőket, az eredményeiket, a meglepetés erejével akarnak hatni. A vívásban is várható ilyen meglepetés?

– Nem tudom, más sportágakban hogy van, a vívásban mindenesetre nehéz lenne

ehhez a taktikához folyamodni: itt előzetesen kvalifikációs versenyek vannak, ahol a kínai versenyzők is részt vesznek, ismerjük őket is. Mindenesetre a mezőny kiegyenlített, van körülbelül tíz csapat, ebben a kínaiak is benne vannak, s ezek közül bármelyik esélyes lehet az aranyérmre. Egy neves francia mesteredzőt szerződtettek, tőle jobban tartok, mint a vívóiktól. Van egy veszélyes tanítványa, majd meglátjuk, mit tud; február 10-én, Budapesten lesz egy kvalifikációs Világ Kupa-verseny, ahol ő is ott lesz.

– Végezetül néhány személyes kérdést engedjen meg: öt éve, hogy elköltözött Budakeszről Törökbálintra. Mi történt azóta önnel – a páston kívül.

A világbajnok csapat doyenje

– Annak idején azért költöztem el, mert megnősültem. Azóta született egy kisfiam, két éves múlt...

– Hadd ne tegyem föl az ilyenkor obligát kérdést, hogy vívni tud-e már.

– Pedig föltehetné. Nemrég fölfedezte a kardjaimat a kamrában és kézbe vette az egyiket. Nem fogja elhinni, de a tartása teljesen szabályos volt! Senki nem mutatta neki, hogy kell, magától tudta. Mindenesetre azt, hogy vívó lesz-e, azt majd ő eldönti. Van rá ideje.

– És önnek mennyi ideje van arra, hogy a régi budakeszi kapcsolatait ápolja?

– Szüleimmel szinte napi kapcsolatban állok, hiszen nagyon sokat vigyáznak az unokára, viszem-hozom őt. És *Stadler Zsolt*, aki nagy Formula 1-rajongó, ő az, aki nemrég ilyen boltot is nyitott Budakeszin, máig az egyik legjobb barátom. De most is láthatja, Klári néni (*Nemere Klára* testnevelő tanár, Széchenyi Általános Iskola – a Szerk.) – aki testnevelő tanárom volt az általánosban – hívó szavára most is eljöttem, hogy együtt ünnepeljek a szupermaraton futóival, rajongóival, szervezőivel itt, Budakeszin. *Biator Osz*